

Avukatın Adı Yok

BAŞAR YALTI

© KARAKARGA YAYINLARI 146

Her hakkı saklıdır. Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

AVUKATIN ADI YOK

Başar Yaltı

Genel Yayın Yönetmeni: M. K. Perker

Yayın Koordinatörü: Mesud Ata

Kapak İllüstrasyon: M. K. Perker

Reklam ve Tanıtım Müdürü: Bilgen Ülgen

1. Baskı: Haziran 2018

ISBN: 978-605-2241-43-1

*İmtiyaz Sahipleri: Yelda Cumaloğlu, M. K. Perker
KaraKarga Yayınları, Destek Yayınları'nın alt kuruluşudur.*

Yayıncı Sertifika No: 13226

Adres: Abdi İpekçi Cad. No 31/5

Nişantaşı / İstanbul

Tel: (0 212) 252 22 42

Fax: (0 212) 252 22 43

karakarga.com

info@karakarga.com

[karakargayayinlari](https://www.facebook.com/karakargayayinlari)

[karakargayayinlari](https://www.instagram.com/karakargayayinlari)

[karakargayayin](https://twitter.com/karakargayayin)

Baskı: Deniz Matbaa Mücellit

Adres: Gümüşsuyu Cad. Odin İş Merkezi

Kat 2, B Blok, No 403, Topkapı - İstanbul

Tel: 0 212 613 30 06

Matbaa Sertifika No: 40200

İçindekiler

Açılımın Hukuka Etkisi	11
İrticaa Gül Bahçesi	16
Körlük	20
Demokratik Kurnazlık.....	24
Saygınlık	28
Nereye Kadar?	31
Yargının Özelleştirilmesi ve Çok Hukukluluk.....	36
Tanı Bunları, Tanı da Büyü!	41
Avukat	45
Yerel Yönetimler Özerklik Şartı	49
Yine Bana Hüsrân, Bana Yine Hasret Var.	57
Son Sahne	62
TSK Yanlışlarının Bedelini Ödüyor	69
Avukatın Adı Yok	74
Yargıç ve Vicdan	79
Yargı ve MİT Kavgasının Neresindeyiz?.....	83
12 Eylül Yargılaması Bir Aldatmacadır.....	88
Yargıyı, Yargıçtan Korumak!	93
Bir Yöntem Önerisi: Beyin Fırtınası ve Kürt Sorunu.....	99

Balyozla Demokrasi Kurulmaz!.....	104
Atatürk Yaşıyor!	107
Ne Değişecek?	110
Polisleşen Yargıç Anlayışı	114
Devlet Benim	119
Nasıl Bir Cumhuriyet.....	123
“Aydınlanma” Neye Yarar?.....	126
Bilginin Demokratikleşmesi ya da Bilgiyi Siyasallaştırmak.....	131
Anayasa Mahkemesi Nereye?	137
İktidar ve Hukuk.....	142
Cumhuriyet	147
Yumurtayı Balyozla Kırma!.....	153
Yargı Bağımsızlığı ve Toplumsal Barış.....	159
Başörtülü Yargıç Olur mu?.....	164
“Hukuk Devletin Sonu”	173
Cehaletin Tahakkümü.....	180
Avukatların Siyasal Eğilimleri ve Yarattığı Sonuçlar.....	188

Önsöz

Adalet ve Kalkınma Partisi'nin 2002 yılında iktidara gelmesinden sonra Türkiye'de değişim rüzgarları esmeye başladı. Cumhurbaşkanlığı rejimine geçilecek 24 Haziran seçimlerine doğru gidilen bu günlerden geriye dönüp baktığımızda, 16 yıllık bu süreçte yaşananlara değişim yerine "yalpalama" demek daha doğru geliyor bana. Ancak, yalpalama sözcüğünü iktidar çevreleri için kullanmak pek doğru değil. Çünkü onların yalpalamalarının, yapacaklarına uygun zemin arayışından ibaret olduğu bugün daha iyi anlaşılıyor. Çünkü iktidar sahiplerinin aklındaki hedefe ulaşmasında şaşmayan bir yön bulunuyor ve bu süreçte olup bitenlerin yönünün 29 Ekim 1923'te ilan edilen Cumhuriyet ile pek benzerliğinin olmadığı/kalmadığı artık iyice görülüyor.

Yalpalayan kesim daha çok liberal kesim oldu. Bir de keskin ulusalcılar. Siyasal iktidar önce liberalleri kullandı, şimdi keskin ulusalcıları kullanıyor. İktidar önce ulusalcıları hapishaneye yollamıştı, şimdi ise liberalleri. Değişmeyen tek şey, iktidarın önünde duranların cezaevine girmeyi göze almadan "bir şey" yapmalarının artık mümkün olmaması...

Siyasal iktidar, iktidarda kalmak için her kesimi ustaca kullanmakla birlikte asıl kurnazlığını, yapmak istediklerini hukuku araçsallaştırarak, bir bakıma politikleştirerek yapıyor olmasında görüyoruz. Hukuk zaten politiktir, diyebiliriz. Ancak içinde yer aldığımız liberal hukukun bir takım özerk alanları olduğunu, kamusal bir boyutunun bulunduğunu kabul etmek gerek.

Bu nedenle, hukukun meşrulaştırıcı özelliğinden yararlanmak isteyen siyasi iktidarın ilk hedefinin yargı sistemini ele geçirmek olduğu, 2010 Anayasa değişiklikleri ile iyice anlaşılıyordu. Siyasal iktidar, yargı eliyle Cumhuriyet’le hesaplaşıyordu!

Bu kitaba alınan yazılar yazıldıkları tarihlerin politik ortamıyla birlikte düşünülmeli ve değerlendirilmelidir. Yazılarda hukuk, politik bir argüman olarak değerlendirilmiştir. Yazılarda yer yer yasa hükümlerine yer verilmiş olmakla birlikte bu durum, hukuk tekniği için değil, hukukun nasıl kaba bir kavrayışla ele alındığını göstermek içindir.

Bugün Türkiye’de hukuka/yargıya güven kalmamışsa, kimsenin hukuk güvenliği bulunmuyorsa, hak aramak iyice zorlaşmış, adil yargılanma hakkı büyük ölçüde yara almışsa, ceza evleri tıklım tıklımsa; bunda yeteri kadar direnç gösteremeyen hukuk çevrelerinin, iktidara destek veren “entelektüel” kesimin sorumluluğu var. Yazılar genel olarak buna işaret ediyor ve tabii ki siyasi iktidarın hesabını yine “hukuk” önünde vermek zorunda olduğu sorumluluğuna...

Av. Dr. Başar Yaltı

AÇILIMIN HUKUKA ETKİSİ

Kürt açılımı olarak başlayan, daha sonra demokratik açılım adı altında sürdürülen barış girişimini, hükümet yüzüne gözüne bu-laştırdı.

Olayın bardağı taşıran yönü, PKK militanlarının Türk Ceza Ya-sasının 221. maddesinden yararlanmak için Türkiye'ye girişi sıra-sında yaşandı. Açılımın siyasal boyutu da tam bir fiyasko olmak-la birlikte biz, bu konuda yaşanan hukuksal yanlışlık, saptırma ve zorlamalara değinmek istiyoruz.

Hukuk kuralları, herkese eşit şekilde uygulanır. Bu hukukun te-mel özelliğidir. Bu nedenle onu temsil eden tanrıça, adaletin etki ve baskı altında kalmadan sağlandığını simgelemek için gözü bağlı olarak gösterilir. Ayrıca yargıçlar ve mahkemeler üzerinde dış etki olmaması, bu nedenle yanlış kararlar verilmemesi için sıkı düzenle-meler yapılır. Hukuk kurallarının herkese eşit şekilde uygulanacağı-na olan inancın pekiştirilmesi, hukuk güvenliğinin sağlanması için, hukukun üstünlüğüne bağlı bir devlette başka türlü davranılması

zaten mümkün değildir.

Anayasanın 138. maddesindeki düzenleme, çok açık bir biçimde bu amaç için konulmuştur. Anayasanın 138. maddesinin ilk iki fıkrası şöyledir:

“Hâkimler, görevlerinde bağımsızdırlar; Anayasaya, kanuna ve hukuka uygun olarak vicdanî kanaatlerine göre hüküm verirler.

Hiçbir organ, makam, merci veya kişi, yargı yetkisinin kullanılmasında mahkemelere ve hâkimlere emir ve talimat veremez; genelge gönderemez; tavsiye ve telkinde bulunamaz.”

Anayasanın 140. maddesine göre de yargıçlar, mahkemelerin bağımsızlığı ve hâkimlik teminatı esaslarına göre görevlerini yerine getirirler. Hâkimler ve savcılar idari görevleri yönünden Adalet Bakanlığına bağlıdırlar. Ancak diğer bakımlardan, yargıçların atanmalarına, yükselmelerine, yer değiştirmelerine vb. ile mahkemelerin kurulmasına, Anayasanın 159. maddesine göre Hâkimler ve Savcılar Yüksek Kurulu (HSYK) karar verir.

Oysa PKK militanlarının ülkeye girişi, karşılanması ve kısa sürede serbest bırakılışlarına ilişkin TV kanallarına ve gazetelere yansıyan haberler, önceden hazırlanmış bir mizansene göre hareket edildiğini, Ülkeye gelen terör örgütü militanlarına serbest kalacaklarına ilişkin açıkça söz (belki de teminat) verildiğini ortaya koymaktadır. Çünkü ayrıntılarına girmeden hemen söylenecek şey, TCY'nin 221. maddesinde öngörülen koşullar gerçekleşmediği halde; terör örgütü üyelerinin uniformalarını bile çıkarmaya gerek duymamalarına, terör örgütüne üye olduklarını açıklamalarına, TCY'nin 221. maddesinden yararlanmak istemediklerini söylemelerine ve kendi iradeleri dışında örgüt liderinin talimatı ile geldiklerini ifade etmelerine rağmen, yasa maddesinden yararlandırılmış olmaları böyle bir izlenimi yaratmaktadır. Daha iyi bir değerlendirme yapılabilmesi için etkin pişmanlık halini kapsayan

TCY'nin 221. maddesinin incelenmesi gerekmektedir.*

Türk Ceza Kanunu'nun 221. maddesinin aşıya alınan madde metninden de anlaşılacağı üzere, olaya uyan 3 ve 4. fıkra koşulları gerçekleşmediği halde örgüt üyeleri mahkemece serbest bırakılmıştır. Öyle ise yasaya açıkça aykırı olan böyle bir kararı bir yargıç/mahkeme nasıl verebilmiştir? Hukuk açısından vahim olan asıl sorun budur.

Olayın gelişimi izlendiğinde, serbest bırakma kararının bir an önce alınabilmesi için kararı veren Yargıcın şüphelilerin (terör örgütü mensuplarının) ayağına helikopterle götürülmesi de başlı

* TCK Etkin Pişmanlık maddesi aşağıdaki gibidir:

MADDE 221– (1) Suç işlemek amacıyla örgüt kurma suçu nedeniyle soruşturmaya başlanmadan ve örgütün amacı doğrultusunda suç işlenmeden önce, örgütü dağıtan veya verdiği bilgilerle örgütün dağılmasını sağlayan kurucu veya yöneticiler hakkında cezaya hükmolunmaz.

(2) Örgüt üyesinin, örgütün faaliyeti çerçevesinde herhangi bir suçun işlenişine iştirak etmeksizin, gönüllü olarak örgütten ayrıldığını ilgili makamlara bildirmesi halinde, hakkında cezaya hükmolunmaz.

(3) Örgütün faaliyeti çerçevesinde herhangi bir suçun işlenişine iştirak etmeden yakalanan örgüt üyesinin, pişmanlık duyarak örgütün dağılmasını veya mensuplarının yakalanmasını sağlamaya elverişli bilgi vermesi halinde, hakkında cezaya hükmolunmaz.

(4) Suç işlemek amacıyla örgüt kuran, yöneten veya örgüte üye olan “ya da üye olmamakla birlikte örgüt adına suç işleyen veya örgüte bilerek ve isteyerek yardım eden” kişinin, gönüllü olarak teslim olup, örgütün yapısı ve faaliyeti çerçevesinde işlenen suçlarla ilgili bilgi vermesi halinde, hakkında örgüt kurmak, yönetmek veya örgüte üye olmak suçundan dolayı cezaya hükmolunmaz. Kişinin bu bilgileri yakalandıktan sonra vermesi halinde, hakkında bu suçtan dolayı verilecek cezada üçte birden dörtte üç kadar indirim yapılır.

(5) Etkin pişmanlıktan yararlanan kişiler hakkında bir yıl süreyle denetimli serbestlik tedbirine hükmolunur. Denetimli serbestlik tedbirinin süresi üç yıla kadar uzatılabilir.

(6) Kişi hakkında, bu maddedeki etkin pişmanlık hükümleri birden fazla uygulanmaz.

başına bir hukuki skandal olarak ortaya çıkmaktadır. Bilindiği üzere, yargıçların adliye dışına çıkması ancak keşif vb. bir nedenle olabilmektedir. Bunun için mahkemenin bir karar vermesi, bir yargıcı görevlendirmesi, karar verebilmesi için de mahkemenin önünde açılmış bir dava olması gerekmektedir. Bilindiği kadarıyla henüz ortada açılmış bir dava yokken veya tutuklama istemi halinde de hâkimin şüphelinin ayağına gitmesi hiç mümkün değilken böyle davranılmış olması, mahkeme üzerinde baskı olduğu izlenimini yaratmaktadır. Olay yerinde yeni bir mahkeme kurulmadığı da bilinmektedir; çünkü yeni bir mahkemenin kurulması ancak HSYK kararı ile mümkündür.

Bu durumda ülkeye giriş yapan örgüt mensuplarının serbest bırakılma kararının iki sonucu ortaya çıkmaktadır:

a) Yukarıda açıklandığı üzere mahkeme/yargıç üzerinde Anayasanın 138. maddesine açıkça aykırı bir baskı söz konusu olmuştur.

b) Mahkeme yargıcı, yasaya açıkça aykırı davranmış ve yasaya ve hukuka aykırı bir karar vermiştir.

Her iki halde de mahkemenin ve olay yerine gitmekte sakınca görmeyen yargıcın sorumlu olduğu kuşkusuzdur; çünkü hiçbir organ, makam, merci veya kişinin, yargı yetkisinin kullanılmasında kendilerine emir ve talimat veremeyeceğini bilen mahkeme ve yargıcın, buna rağmen hukuka aykırı davranması kabul edilemez. Kaldı ki, mahkemelerin bağımsızlığı esasına göre hareket etmek, yargıçlar için anayasal (m.140) ve zorunlu bir görevdir. Bu nedenle Yargıcın, şüphelinin ayağına gitmesi şeklindeki davranışı, görevi kötüye kullanmak olarak değerlendirilebilir. Ayrıca, bir emir veya talimatla hareket etmiş olmak da yargıcı sorumluluktan kurtaramaz. Anayasanın 137/2 maddesine göre, konusu suç teşkil eden emir hiçbir suretle yerine getirilmez; yerine getiren kimse sorumluluktan kurtulamaz.

Mahkeme Yargıcının yukarıda özetlenen davranışıyla ilgili olarak bir sorumluluğu olmadığı ileri sürülse dahi, örgüt mensupları hakkında verilen serbest bırakma kararının hukuksal geçerliği tartışmalıdır.

Bilindiği gibi ve Anayasanın 138/1 maddesinde açıkça belirtildiği üzere, Yargıçlar, Anayasaya, kanuna ve hukuka uygun olarak vicdanî kanaatlerine göre hüküm verirler. Bu madde hükmü gereğince, yargıcın vicdani kanaatinin anayasaya, yasaya ve hukuka uygun olması gerekmektedir. Yaşanan olayda ise hiçbir hukukçu, serbest bırakma kararının yasaya uygunluğunu ileri süremeyeceği gibi, hukuka uygunluğundan da söz edemez.

Siyasetin hukuku açıkça etki altına aldığı bir devlete “hukuk devleti” sıfatı yakıştırılamaz. Türkiye Cumhuriyeti, Anayasasına göre bir hukuk devletidir. Ancak, yargı alanında yaşanan çifte standartları sade vatandaşın gözünden kaçırarak artık mümkün olamamaktadır. Bu durumdan devlet ve yargı organı büyük yara almakta, ülkede hukuk güvenliği olmadığı kuşkusunu giderek yaygınlaşmaktadır. Böyle giderse, yargının bu derecede siyasetin aracı haline getirilmesinin yaratacağı sıkıntıların zaman içinde daha çok olumsuzluk üreteceği, hukukun meşruluk temelini çökerteceği açıktır.

Bu çerçevede, Ergenekon Davası olarak bilinen davada, aylarca tutuklu kalanların niçin serbest bırakılmadığının halka anlatılması veya kabul ettirilmesi, toplumun gözündeki meşruluk ilişkisi bakımından, gittikçe zorlaşmıştır. Yaşananlar, yargı sistemimizde ve hukuk devleti olma niteliğinde derin bir yara açmıştır. Bu yarının kapatılması ve üstünün örtülmesinin hiç de kolay olmayacağı anlaşılıyor.

17 Kasım 2009